

Sygn. akt III AUa 1813/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Daria Stanek
Sędziowie:	SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń (spr.) SSA Jerzy Andrzejewski
Protokolant:	stażysta Katarzyna Pankowska

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2014 r. w Gdańsku

sprawy H. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 czerwca 2013 r., sygn. akt VII U 2496/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1813/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 lipca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu H. J. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, ponieważ nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury poprzez uwzględnienie do pracy w szczególnych warunkach okresu od 1 czerwca 1993 r. do 31 grudnia 1993 r. z tytułu zatrudnienia w Skupie (...). G., okresu od 23 lutego 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. z tytułu zatrudnienia w (...) w S. oraz dodatkowo okresu od 3 kwietnia 1989 r. do 31 sierpnia 1990 r. i od 1 września 1990 r. do 2 lipca 1991 r. z tytułu zatrudnienia w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w Ż. (po zmianie nazwy w Przedsiębiorstwie (...)) na stanowisku spawacza.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniosł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Gdańsku - VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie VII U 2496/12 zmienia zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu H. J. prawo do emerytury od dnia (...) r. i stwierdził,

że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji.

Ubezpieczony H. J., urodzony dnia (...), zawód wyuczony spawacz, w dniu 13 kwietnia 2012 r. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym. Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, nie pozostaje w zatrudnieniu. Wymagany wiek 60 lat ukończył w dniu (...) r. W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r. staż sumaryczny 26 lat, 1 miesiąc i 21 dni (w tym 25 lat, 9 miesięcy i 16 dni okresów składkowych oraz 4 miesiąc i 5 dni okresów nieskładkowych) oraz 13 lat, 5 miesięcy i 21 dni pracy w szczególnych warunkach. W dniu 25 lipca 2012 r. pozwany wydał zaskarżoną decyzję.

H. J. w okresie od 1 września 1990 r. do 2 lipca 1991 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w D., na stanowisku ślusarza –spawacza. Wnioskodawca wykonywał pracę na terenie Huty (...), pracował w wydziale stalowni, oddział T. Technologiczny, w brygadzie spawaczy. Do jego zadań należało wykonywanie spawania elektrycznego oraz prace wykonywane palnikiem gazowym. Wnioskodawca spawał platformy wozów podlewnicowych oraz ich ramy. Wykonywał także remonty na wydziałach aglomerowni, walcowni, wielkich pieców i stalowni, przy czym jego praca polegała na spawaniu. Pracę tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. J. G. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w D. w okresie od 3 września 1990 r. do 9 sierpnia 1991 r. na stanowisku ślusarz – spawacz wykonywał pracę spawacza. Za ten okres zatrudnienia nie otrzymał świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. K. P. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w D. w okresie od 9 stycznia 1991 r. do 12 lipca 1991 r., na stanowisku spawacza, był także brygadzystą - przełożonym wnioskodawcy. Za ten okres zatrudnienia nie otrzymał świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W okresie 23 lutego 1998 r. do 6 kwietnia 1999 r. H. J. był zatrudniony w (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S. na stanowisku spawacza. Następcą prawnym (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S. jest (...) Sp. z o.o. z S.. W okresie zatrudnienia korzystał z 7 dniowego urlopu bezpłatnego w 1998 r.

Sąd Okręgowy oceniając zasadność odwołania wnioskodawcy w rozważaniach prawnych odwołał się do treści art. 184, art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.; dalej ustawa emerytalna) oraz § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz wykazu A rozporządzenia, działu XIV, poz. 12.

Bezspornym było, że ubezpieczony w dniu (...) r. osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach może zostać uznany okres pracy: od 1 września 1990 r. do 2 lipca 1991 r. z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w D., oraz okres od 23 lutego 1998 r. do 6 kwietnia 1999 r. z tytułu zatrudnienia

w (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S., gdyż udokumentowanie wykonywania pracy w szczególnych warunkach ww. okresach byłoby wystarczające dla spełnienia warunku stażu ubezpieczeniowego w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat. W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie zatrudnienia od 1 września 1990 r. do 2 lipca 1991 r. znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym (m.in. świadectwie pracy). Niewątpliwie został on także potwierdzony zeznaniami świadków J. G. i K. P. – współpracowników ubezpieczonego w spornym okresie zatrudnienia – którzy zgodnie zeznali, iż wnioskodawca przez ten okres stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę spawacza. Świadkowie w szczegółowy sposób opisali charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy, a zeznania tych świadków mają szczególny walor, gdyż byli oni zatrudnieni na tym samym, co wnioskodawca stanowisku spawacza, a świadek K. P. był dodatkowo jego przełożonym w okresie pełnienia funkcji brygadzysty,

z uwagi na powyższe zakresy pracy i zakresy obowiązków wnioskodawcy i świadków były tożsame z wyłączeniem okresu pełnienia funkcji brygadzysty przez świadka K. P.. Podkreślenia wymaga, iż zeznania świadków w całości korespondują

ze stanowiskiem ubezpieczonego potwierdzając je w całej rozciągłości.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w ocenie Sądu brak jest wątpliwości do powyższych kwestii i przyjąć należy, iż okres zatrudnienia ubezpieczonego

od 1 września 1990 r. do 2 lipca 1991 r. w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w D. oraz okres od 23 lutego 1998 r. do 6 kwietnia 1999 r. zatrudnienia w (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S. uznać należy za okresy pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe w ocenie Sądu Okręgowego, ubezpieczony H. J. spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy

i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego a także – co ustalono w toku sądowego postępowania dowodowego – spełnił przesłankę co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, wobec doliczenia

do zaliczonego przez pozwany organ rentowy okresu 13 lat, 5 miesięcy i 21 dni okresu zatrudnienia od 1 września 1990 r. do 2 lipca 1991 r. oraz od 23 lutego 1998 r. do 6 kwietnia 1999 r.

Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy na etapie wydawania decyzji prawidłowo zaliczył staż ubezpieczonego w warunkach szczególnych uznając, iż nie spełnia

on przesłanek uzyskania prawa do emerytury. W związku z powyższym Sąd wydając przedmiotowe orzeczenie nie stwierdził odpowiedzialność pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji stosownie do treści przepisu art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej. Dopiero postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd I instancji (dokumentacja z akta osobowych wnioskodawcy, zeznania świadków i samego wnioskodawcy) dały podstawę do wydania takiego orzeczenia.

Z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

w związku z cytowanymi wyżej przepisami orzekł, jak w sentencji.

Apelację od wyroku wywiódł organ rentowy zaskarża go w całości, zarzucając naruszenie przepisu prawa materialnego - art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 i 1a ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości

i oddalenie odwołania wnioskodawcy, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu apelacji pozwany wskazał, że nie kwestionuje, iż wnioskodawca w zaliczonych przez Sąd I instancji okresach pracował w warunkach szczególnych na stanowisku spawacza. Po zaliczeniu jednak tych okresów i odjęciu okresu urlopu bezpłatnego oraz okresów zasiłków chorobowych wnioskodawca legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 10 miesięcy i 28 dni, zamiast 15 lat pracy warunkach szczególnych (13 lat, 5 miesięcy i 21 - uznane przez pozwanego oraz 10 miesięcy 2 dni ((...)) oraz 7 miesięcy i 7 dni ((...)). Staż pracy w szczególnych warunkach jest liczony jedynie do 31 grudnia 1998 r., a w związku z tym okres pracy ubezpieczonego od dnia 1 stycznia 1999 r. do 6 kwietnia 1999 r. nie może zostać w nim uwzględniony.

Z zaliczonych przez Sąd Okręgowy okresów spornych należy zatem wyłączyć okres urlopu bezpłatnego (od dnia 1 marca 1998 r. do 7 marca 1998 r.) oraz okres zasiłku chorobowego (9 października 1998 r. – 31 grudnia 1998 r.) zgodnie z przepisami art. 32 ust. 1a ustawy emerytalnej.

Ubezpieczony w odpowiedzi na apelację organu rentowego wniosł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zaskarżony wyrok odpowiada prawu, pomimo błędów popełnionych przez Sąd Okręgowy w zakresie ustalenia stażu pracy w warunkach szczególnych wnioskodawcy H. J.. Pozwany nie kwestionował dokonanych ustaleń faktycznych w zakresie wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych w okresach od dnia 1 września 1990 r. do dnia 2 lipca 1991 r. oraz od dnia 23 lutego 1998 r. do dnia 4 kwietnia 1999 r., o jakiej mowa w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej rozporządzenie), dział XIV, poz. 12 - pracy przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym.

Apelujący organ rentowy wywodził, że Sąd I instancji błędnie zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okres od 1 stycznia 1999 r. do 6 kwietnia 1999 r. oraz okresy urlopu bezpłatnego i zasiłków chorobowych.

Sąd Apelacyjny dokonując ponownej analizy stażu pracy w warunkach szczególnych uznał, że wynosi on ponad 15 lat, co oznacza, że Sąd Okręgowy ostatecznie nie naruszył prawa materialnego - art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.; dalej ustawa emerytalna) w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121, poz. 1264), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2004 r., został dodany do ustawy emerytalnej przepis art. 32 ust. 1a, który stanowi, że przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (pkt 1).

Z kolei art. 184 ustawy emerytalnej w sposób odrębny i szczególny uregulował sytuację prawną ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy w dniu wejścia w życie ustawy - 1 stycznia 1999 r. - legitymowali się okresem zatrudnienia

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet

i 65 lat - dla mężczyzn oraz okresem składkowym i nieskładkowym, o którym mowa w art.

27 ustawy, gwarantując im prawo do nabycia emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32. Dodatkowo prawo do świadczenia obwarowano nieprzystąpieniem do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązaniem stosunku pracy. Intencją ustawodawcy było zapewnienie nabycia uprawnień emerytalnych dla tej kategorii ubezpieczonych, którzy w chwili wejścia w życie ustawy spełniali wymagane warunki stażu, w tym stażu pracy w szczególnych warunkach, za wyjątkiem wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32 ustawy. Sytuacja ubezpieczonych, wskazanych w art. 184, opisywana w doktrynie jako ekspektatywa prawa podmiotowego, polega na spełnieniu się tylko części stanu faktycznego koniecznego do nabycia prawa, które poprzedza

i zabezpiecza przyszłe prawo podmiotowe, realizowane po osiągnięciu wieku emerytalnego. Rację tego uregulowania dostrzegł Sąd Najwyższy (m.in. w uchwale z dnia 8 lutego 2007 r., II UZP 14/06, OSNP 2007 Nr 13-14, poz. 199, w wyroku z dnia 18 lipca 2007 r., I UK 62/07, OSNP 2008 Nr 17-18, poz. 269) uznając, że art. 184 ustawy emerytalnej stanowi samoistną podstawę nabycia prawa do emerytury w oderwaniu od chwili osiągnięcia wieku emerytalnego, stwierdził, że ta norma prawna ma zastosowanie wobec ubezpieczonych, którzy w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli pełny staż ubezpieczeniowy, w tym wymagany okres pracy w szczególnych warunkach lecz nie osiągnęli wieku emerytalnego, co oznacza, że ci ubezpieczeni mogą realizować prawo do emerytury na „starych” zasadach, po osiągnięciu (nawet po dniu 31 grudnia 2007 r.) wieku emerytalnego (tak w wyroku z dnia 8 lutego 2007 r.). Z kolei art. 32 ustawy emerytalnej ma zastosowanie w stosunku do tych ubezpieczonych, którzy choćby jeden z tych okresów osiągnęli po dniu 1 stycznia 1999 r.,

a przed dniem 31 grudnia 2008 r. Przyjęte w art. 32 ust. 1a różnicowanie okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach nawiązuje do daty wejścia w życie ustawy

z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.), w której poprzednia definicja okresu pracy w szczególnych warunkach pozostała niezmieniona. Okres tej pracy bowiem obejmował okresy składkowe i nieskładkowe, jeżeli mieściły się one w okresie wykonywania pracy zgodnie z umową o pracę (vide: pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 27 listopada 2003 r., III UZP 10/03, OSNP 2004 Nr 5, poz. 87 - okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania stosunku pracy, przypadające po dniu 14 listopada 1991 r., wlicza się do okresu pracy w szczególnych warunkach).

W konsekwencji, w judykaturze ugruntowany jest pogląd, że w art. 32 ust. 1a ustawy emerytalnej ustawodawca wprowadził istotną zmianę w stanie prawnym, w którym niemożliwe było w drodze wykładni ustalenie zasady pomijania w okresie ubezpieczenia okresów niezdolności do pracy z powodu choroby, oraz że art. 32 ust. 1 ustawy nie ma zastosowania do oceny nabycia prawa do emerytury przed dniem 1 lipca 2004 r. (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2005 r., II UK 219/04, OSNP 2005 Nr 22, poz. 361 oraz II UK 215/04, OSNP 2005 Nr 22, poz. 360 oraz z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05, LEX 272581). Problem zaliczania do stażu pracy w szczególnych warunkach okresów wcześniejszych (okresów zatrudnienia), sprzed 15 listopada 1991 r., ustawodawca rozstrzygnął przez wyłączenie ich z regulacji art. 32 ust. 1a ustawy. Kontynuacją tej linii orzeczniczej, którą podziela Sąd drugiej instancji, jest także stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09, OSNP 2011, Nr 19-20, poz. 260, wedle którego wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy emerytalnej okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. (wyrok Sądu Apelacyjnego

w Białymstoku z dnia 24 września 2013 r., III AUa 301/13, LEX nr 1375785; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 lipca 2013 r., III AUa 1634/12, LEX nr 1349943; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 czerwca 2013 r., III AUa 1823/12, LEX nr 1335639).

Mając na względzie powyższe rozważania prawne i stanowisko judykatury

w przedmiotowej kwestii, które Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela, wskazać należało, że pozwany zasadnie podniósł, że staż pracy w warunkach szczególnych należy uwzględniać do dnia 31 grudnia 1998 r., a nie jak uczynił to Sąd I instancji również

od 1 stycznia 1999 r. do 6 kwietnia 1999 r. Również Sąd II instancji podziela stanowisko apelującego organu rentowego w zakresie odliczenia od stażu pracy w warunkach szczególnych okresu urlopu bezpłatnego od dnia 1 marca 1998 r. do 7 marca 1998 r. (7 dni).

Nie można zgodzić się natomiast z pozwany w zakresie odliczenia od okresów pracy w warunkach szczególnych okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, skoro wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy emerytalnej okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r.

Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy następujące okresy pracy jako pracę w warunkach szczególnych: od 10 marca 1976 r. do 31 stycznia 1989 r. (12 lat, 10 miesięcy i 22 dni) /świadczenie z ubezpieczenia społecznego – k. 7 a.r./, od 7 sierpnia 1996 r. do 15 grudnia 1996 r. (4 miesiące i 9 dni, /świadczenie z ubezpieczenia społecznego – k. 15 a.r./ oraz od 1 września 1997 r. do 19 listopada 1997 r. (2 miesiące i 19 dni) /świadczenie z ubezpieczenia społecznego – k. 19 a.r./, łącznie 13 lat, 5 miesięcy i 20 dni.

Do ww. stażu należy doliczyć okres pobierania wynagrodzenia za czas choroby od 16 grudnia 1996 r. do 31 grudnia 1996 r. (16 dni) oraz okres od 20 listopada 1997 r. do 30 listopada 1997 r. (11 dni), czyli łącznie 13 lat, 6 miesięcy i 17 dni.

Uwzględniając prawidłowo okresy pracy w warunkach szczególnych uznane przez Sąd Okręgowy, a niekwestionowane przez pozwanego, w Przedsiębiorstwie (...)

z siedzibą w D. od 1 września 1990 r. do 2 lipca 1991 r. (10 miesięcy i 2 dni) oraz w (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S. (z wyłączeniem okresu urlopu bezpłatnego od 1 marca 1998 r. do 7 marca 1998 r. - 7 dni) od 23 lutego 1998 r.

do 28 lutego 1998 r. (6 dni) i od 8 marca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. (9 miesięcy i 24 dni), ale z uwzględnieniem okresów zasiłku chorobowego: od 9 października 1998 r.

do 31 października 1998 r., od 1 listopada 1998 r. do 30 listopada 1998 r. oraz od 1 grudnia 1998 r. do 28 grudnia 1998 r. /świadczenie z ubezpieczenia społecznego – k. 24 a.r./ wnioskodawca legitymuje się łącznie okresem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, 2 miesięcy i 19 dni (suma: 13 lat, 6 miesięcy i 17 dni; 10 miesięcy i 2 dni; 10 miesięcy).

Mając na uwadze powyższe uznać należało, że ubezpieczony wykazał wymagany 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, przy niekwestionowanej przez pozwanego okoliczności wykazania pozostałych przesłanek potrzebnych do przyznania mu emerytury

w wieku obniżonym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, takich jak wymagany wiek 60 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

SSA D. Stanek SSA I. Krzeczowska-Lasoń SSA J. Andrzejewski